

som om den har været bygget paa Fald, og tillige har den været lavere end de fleste andre Kirker og slet at tale i. Man har allerede i flere Aar været opmærksom paa, at den var overmaade skrøbelig, men de store Reparationsudgifter ved Vester-Håsfing Kirke, som Staten ogsaa eier — enten det nu er Seminariefonden eller Aalborg Skole, der eier den, har i alt Fald Statskassen maattet gjøre Udlægene, — have forhindret, at man tog fat paa Vester-Håsfing. Da nu disse Udlæg til Vester-Håsfing ophørte, paalagde Synet i 1876 en temmelig omfattende Reparation, hvorefter den østre Gavls ydre Skaf skulde ned, og tillige det Indre skulde repareres i en temmelig stærkt Grad. Man blev imidlertid først saa sent færdig med sin Stenbrænding, at Arbejdet ikke kunde begynde før i Marts 1877, og da man nedtog den østre Gavls ydre Skaf, nedstyrtede det Indre af den lige til Grunden. Det viste sig, at det Indre var raadent, at der kun var en halv Stens Tykkelse forinden og udenom, og Murbrokker imellem. Der blev nu foretaget et Syn af Bygningsinspektør Walthers, som bestemte, at der skulde opstilles en interimistisk Gavlf af Bræder, som skulde have Paaklning af Mur. Han udarbejdede derefter Tegninger og Overlag til en ny Kirke; men paa Grund af Sygdom blev han først sent færdig, og hans Arbejde naaede først Ministeriet i Oktober eller maaske September i 1877. Sagen kom derfor ikke paa det Aars Finantslovsforslag, men maatte udsættes til det næste Aar; det vil altsaa sige det Aar, der nu kommer. Tilstanden beredede er imidlertid, som man vel kan vide, ikke god. Den indre Væg har i Vinter været belagt med et Lag af Is, hvad der er rimeligt nok, og oppe ved Alteret og i hele den Del af Kirken har der ligget smaa Sneedriver. Kirkegangen er derfor omtrent ophørt, og Præsten, der ikke har været stærkt iforveien, lider naturligvis meget under alle disse Forhold. Under disse Omstændigheder vil det ikke være forvarligt at udsætte Sagen længer. Hvor end Skulden kan ligge for Udsættelsen, er det sikkert, at Staten har en Forpligtelse til at hjælpe, da den har haft en ikke ringe Indtægt af Kirken, thi Sognet har 300 Ldr. Harkorn og en Befolkning af 1,500 Indbyggere. I alt Fald har vor Indtægt af denne Kirke været forholdsvis ikke ringe, thi af de fleste Kirker, vi eie i den Egn, have vi Tab, men ved denne har der dog været noget Overflud. Det vil ikke være rigtigt at udsætte dens Tilstandssættelse længere.

Derfor vil jeg meget bede ærede Medlemmer at stemme for Forslaget Nr. 151. Det gaar ud paa en Nedsættelse til 40,000 Kr. Det er rimeligt nok, at man kommer til at forhøje Beløbet til 45,000 Kr., da Ministeren forlanger denne Sum og kun kan paatage sig Ansvar for Opførelsen, naar en saadan Sum bevilges. Derpaa lægger jeg heller ikke stor Vægt; naar vi kunne give Millioner, mange Millioner, 20 Millioner omtrent til Krigsvæsenet og have Raad til at give saa store Dyrtidsstillæg til Embedsmændene i disse Tider, har Staten ogsaa Raad til at gjøre sin Pligt og bygge de Kirker, den er forpligtet til at bygge. I det Tilfælde synes jeg ikke, vi skulle knibe paa Sligt. Beboerne ere naturligvis meget urolige over Sagen og kunne ikke forstaa, hvorledes det hænger sammen, at de det ene Aar efter det andet skulle være udsatte for Bind og Frost, Kulde og Snefog. Man kan forstaa, at Folk derovre ere hamfulde i Sindet. Jeg vil derfor bede ærede Medlemmer at stemme for Forslaget under Nr. 151, for dermed at tilfærdiggive, at de ønske en Kirke opført, der er passende til denne Egn, ikke en Kirke, fuld af overflødige Stræter; dem har den ærede Minister jo allerede borttaget af Planen, og han har lovet, at han vil sørge for, at saadanne ikke anbringes.

Den Sag, der er Gjensand for Forslaget under Nr. 152, Forsøgelse og Omdannelse af Blindeinstituttets Bygninger, kan jeg heller ikke Andet end meget anbefale, saa meget mere som Blindeinstituttet er den første, om jeg saa maa sige, i strengeste Forstand Statsanstalt af de abnorme Stoler, idet den ved Lov af 1857 oprettedes fuldstændig som Statsanstalt og siden er bleven drevet for Statens Regning, da Selstabet „Kjæden“ ikke længere kunde magte Opgaven. Selvsølgelig veed jeg meget godt, at Døvstummeinstituttet i Jorveien var en Statsanstalt; men denne Anstalt drives ved Amtenss Tilflugt, idet Pengene for Eleverne der betales af Amtene, hvorimod paa Blindeinstituttet Staten betaler, forsaavidt Forældrene ikke kunne det. Det er ogsaa min Mening, at det er en meget god Anstalt, hvorvel Børnene ikke der oplæres til Embeder, som det ærede Medlem (Wølffte) sagde — ja han forandrede det jo rigtig nok siden —, men til nyttige Haandværkere, og jeg tror i alt Fald, det er en god og forsvarlig Opdragelse, de der faae (Brix: De oplæres ogsaa til Organister). Ja, Organister ere ikke Embedsmænd, vi pleie at